

Germ Theory vs Terrain Theory & Toxicology vs Virology (kórokozó-elmélet vs környezetelmélet és toxikológia vs virológia)

Készítette Bukovinszki Gergely a www.szkeptikuskerekasztal.com weboldal olvasói részére

Elméletek összehasonlítása

Szempont	Kórokozó-elmélet	Környezetelmélet
Betegség oka	A kórokozók (pl. baktériumok, vírusok) közvetlenül okozzák	A betegség egy egészségtelen belső környezetből fakad
Mikroorganizmusok szerepe	Mindig kórokozók, ha betegséghez társulnak	Opportunisták; csak egy gyengült környezetben válnak károsak
Megelőzés	A kórokozóktól való védelem (oltások, higiénia)	A test immunrendszerének erősítése (étrend, életmód)
Kezelés	A kórokozó elpusztítása (antibiotikumok, antivirális szerek)	A test egyensúlyának helyreállítása (méregtelenítés, táplálkozás)
Fókusz	A kórokozóra összpontosít	A gazdaszervezet környezetére összpontosít

Kórokozó-elmélet

Kifejlesztette: Louis Pasteur, Robert Koch és mások a 19. század közepén.

Központi gondolat: Bizonyos mikroorganizmusok (baktériumok, vírusok, gombák) az egyes betegségek elsődleges okozói.

Történelmi háttér

Az az elképzelés, hogy a betegségeket láthatatlan „baktériumok” okozhatják, már az ókorban felmerült (pl. Varro római tudós és Avicenna perzsa orvos).

A 17. századra Antonie van Leeuwenhoek találmánya, a mikroszkóp lehetővé tette a tudósok számára a mikroorganizmusok megfigyelését.

Áttörések a 19. században

Louis Pasteur kimutatta, hogy a mikroorganizmusok erjedést és romlást okoznak, ami a „betegségek kórokozóelméletéhez” vezetett. Megmutatta, hogy a melegítés (pasztőrözés) elpusztíthatja a káros mikrobákat, ami forradalmasította az élelmiszerbiztonságot és az orvostudományt.

Robert Koch kidolgozta a „Koch-féle posztulátumokat”, a mikroorganizmus és a betegség közötti okozati összefüggés megállapítására szolgáló kritériumokat. Azonosította az olyan betegségek kórokozóit, mint a tuberkulózis és a kolera.

A kórokozó-elmélet a modern orvostudomány alapja lett, amely antiszeptikus gyakorlatokhoz (Joseph Lister), antibiotikumokhoz és vakcinákhoz vezetett.

Kulcsfontosságú alapelvek

- Ok-okozati összefüggés: Bizonyos kórokozók okoznak bizonyos betegségeket,
- Megelőzés: A kórokozók megölése vagy elkerülése megelőzi a betegséget (pl. kézmosás, sterilizálás, védőoltás),
- Kezelés: A kórokozó elpusztítása antibiotikumokkal, vírusellenes szerekkel vagy más beavatkozásokkal gyógyítja a betegséget.

Forradalmasította a közegészségügyet és az orvostudományt a fertőző betegségek okozta halálozás drasztikus csökkentésével (?). Világos keretet biztosított a járványok megértéséhez és kezeléséhez (?).

Kritika

A kritikusok szerint túlzottan leegyszerűsíti a betegségeket, mivel a kórokozókra összpontosít, anélkül, hogy teljes mértékben figyelembe venné a gazdaszervezet és a környezeti tényezőket. A Big Pharma (intézményi) finanszírozás általi nyomás szélsőséges irányba mozdította és torzította a kutatásokat és a szakpolitikai irányelvek lobbistákon keresztül történő manipulálása egyértelmű "red flag" a kritikus gondolkodók számára, akik alternatív magyarázatok felé fordulnak.

Környezetelmélet

Kifejlesztette: dr: Antoine Béchamp, Pasteur kortársa és riválisa.

Központi gondolat: A szervezet „környezetének” (belső környezetének) állapota határozza meg, hogy kialakul-e betegség, nem pedig önmagában a kórokozók jelenléte.

Történelmi háttér

Antoine Béchamp francia biológus, kidolgozta a „mikrozimák” fogalmát - apró részecskék, amelyek szerinte az élet alapvető építőkövei, és amelyek a környezettől függően káros vagy ártalmatlan formákká alakulhatnak át.

Azt állította, hogy a baktériumok „opportunisták”, és a rossz életmód, az alultápláltság vagy a környezeti toxinok által okozott egészségtelen szövetekben fejlődnek.

Béchamp nézeteit háttérbe szorította Pasteur kórokozó-elmélete, részben a Pasteur állításait alátámasztó erősebb bizonyítékok és a jobb politikai szövetségek miatt.

Huszedik századi megújulás

A környezetelméletet az alternatív gyógyászat hívei újra felelevenítették, akik bírálják a modern orvostudomány kórokozókra és gyógyszerekre helyezett hangsúlyát.

Kulcsfontosságú elvek

- A környezet számít: A szervezet belső állapota (immunrendszer erőssége, pH-egyensúly, táplálkozás) meghatározza a betegségekre való fogékonyságot.
- A baktériumok opportunisták: A mikrobák természetes módon vannak jelen a szervezetben, és csak veszélyeztetett környezetben válnak kórokozóvá.
- Fókuszban a holisztikus egészség: A betegségmegelőzés az életmód, a táplálkozás és a környezet javítására összpontosít.
- Az egészséget elsősorban a „környezet” állapota határozza meg - a szervezet belső környezete, beleértve az immunműködést, a tápláltsági állapotot és a toxinszintet.
- A legyengült környezet fogékonyá teszi az egyént a betegségekre, míg az egészséges környezet képes kivédeni a betegségeket, függetlenül a mikroorganizmusoknak való kitettségtől.
- Jellemzően a „vírusoknak” tulajdonított megbetegedések gyakran környezeti toxinoknak (pl. vegyi anyagok, sugárzás) vagy életmódbeli tényezőknek (pl. helytelen táplálkozás, drogfogyasztás, beleértve a kávé, alkoholt, dohányt) való kitettségéből eredhetnek.
- A környezetelmélet-hívők gyakran tagadják a „vírusok létezését” vagy azok szerepét mindössze markerekként, a szervezet legyengülésének jelzéseként tekintik és nem kórokozóként. Szerintük a vírusfertőzésekhez társuló tünetek inkább a szervezet méregtelenítési folyamatai lehetnek.

- Gyakran a vírusok izolációjának laboratóriumi vizsgálatát nem ismerik el, mint bizonyítékot a vírusok létezésére.
- Például Daniel Roytas kritizálja a kórokozó-elmélet alátámasztására használt tudományos módszereket, különösen a virológiában, azzal érvelve, hogy a kísérletekkel nem sikerült egyértelműen bizonyítani a megfázás vagy az influenza személyről személyre történő átvitelét. Rávilágít a vírusok izolálásának és azonosításának hibáira, és megkérdőjelezi a Koch-féle posztulátumok mögött álló módszertant a víruskutatásokra alkalmazva.

Erősségek

Hangsúlyozza az általános egészség és a megelőző ellátás fontosságát. Ösztönzi a tünetek helyett a kiváltó okok, például a helytelen táplálkozás vagy a környezeti mérgek kezelését.

Kritika

Jellemzően hiányoznak a szilárd tudományos bizonyítékok, a modern diagnosztikai eszközök általi alátámasztás, és nem magyarázza meg egyértelműen az egészséges egyéneknél előforduló betegségeket vagy a nagy populációkban előforduló járványokat. Gyakran félreértelmezi vagy figyelmen kívül hagyja a kórokozókval kapcsolatos megállapított eredményeket. Például a Roytas által is kritizált 20. század eleji tanulmányok gyakran nem rendelkeztek a virológia ma rendelkezésre álló eszközeivel és megértésével. A betegségek átvitelének sikertelensége ezekben a kísérletekben inkább a rossz módszertanra, mint a kórokozó-elmélet alapvető hibájára utalhat.

Alternatív megközelítések referenciái

- Mit gondolnak a kórokozó-elmélet kritikusok? Nekem küldött nézői üzenetek összesítve

- A környezetelmélet felruházta a publikumot azzal, hogy saját maguk felelősek saját egészségükért és nem az egészségügy.
- Az egészségügy valójában betegségügy.
- Nem kell félniük más emberektől, mert nem tudják őket megbetegíteni.
- Nincs biológiai fegyver (csak a félelem terjesztése mint propaganda fegyver).
- Nincs tüskefehérje és szórás (félelem az mRNS oltottaktól).
- Ők sem tudnak senkit megbetegíteni.
- Minden egyes oltás, mint a misztikus „immunrendszer“ tréningje nem megalapozott.
- *“Az izoláció minden más területen elkülönítést (szubtrakciót) jelent, míg a virológiában ez egy additív lépés: az egyetlen (!) személytől levett próbát hozzáadják egy sejtkultúrás tenyészethez amely majom vese és borjú embrió sejtekből áll, amit felöntenek vegyszerekkel majd pedig kiéheztetnek. Tehát a fogalmi zűrzavar, a nyelv kicsavarása (lásd Orwell 1984) az eszköz ahhoz, távol tartsák a céhen kívüli személyeket az áltudományos hókuszpókusztól.”*
- *“Sefan Lanka bíróság előtt bizonyította, hogy nincs a tudományos kritériumoknak (izoláció + kontrollpróba) megfelelő bizonyíték a kanyaró vírus létezésére.”*
- Dr. Peter Duesberg Berkeley molekuláris biológus megkérdőjelezi az AIDS okával kapcsolatos tudományos konszenzust, és azt állítja, hogy nem a HIV okozza a betegséget (ide kapcsolódó könyvelemzés szintén alább).
- *“Kary Mullis híresen azt állította, hogy a PCR-teszt nem tudja megmondani, hogy betegek vagyunk-e vagy sem.”*

Forrás: <https://www.youtube.com/watch?v=Xc0Kysti6Kc>

- A "Terrain Theory" általános nézete az alábbi jól ismert weboldal szerzői szerint

<https://whatreallymakesyouill.com/germ-theory-html/>

<https://whatreallymakesyouill.com/infectious-diseases-dispelling-the-myths/>

A szerzők szerint (ide kapcsolódó könyvelemzés szintén alább):

Az orvostudományban általánosan elfogadott nézet az állítja, "hogya a „baktériumok” a gazdaszervezet sejtjeiben szaporodnak, és ez a „sejthalál” túlzott szintjét idézheti elő, amely a betegség jelzője. Általában azt feltételezik, hogy a „mikroorganizmus” okozta a sejtek pusztulását; ez azonban téves feltételezés a "környezetelmélet" szerint. Az a feltételezés, hogy egy bizonyos „baktérium” okoz egy bizonyos „fertőzést”, kizárólag azon az állításon alapul, hogy bizonyos antitesteket találtak néha bizonyos tünetekkel rendelkező emberektől vett mintákban; más szóval, úgy tűnik, hogy a tünetek és az antitestek között összefüggés van.

Az antitesteket, amelyek fehérjék, azonban olyan részecskéként írják le, amelyek semlegesítik a „kórokozókat” és segítenek kiüríteni őket a szervezetből, ami azt jelenti, hogy kizárólag a „kórokozóelmélet” kontextusában határozzák meg őket. Ez a magyarázat azonban rendkívül problematikus. Az erős és teljes mértékben működő immunrendszer állítólag képes elpusztítani minden betolakodót; a „fertőző ágensek” tehát nem találhatók egy erős immunrendszerrel rendelkező személy szervezetében. Mégis egészséges emberek szervezetében is találtak úgynevezett „kórokozó” mikroorganizmusokat. Ennek a helyzetnek az egyik magyarázata az, hogy egyes kórokozók „alvó” állapotban is létezhetnek a szervezetben. Egy erős immunrendszer azonban nem engedheti meg semmilyen kórokozó jelenlétét, még „alvó” állapotban sem.”

- Növényvédő szerek és vakcinák; mikrobiológiai és patológiai nomenklatúra; tudományos, orvosi és jogi csalások és megtévesztők

<https://bailiwicknews.substack.com/p/pesticides-and-vaccines-microbiology>

A szerző itt nem a "vírus" létezését kérdőjelezi meg, hanem a tudományos intézményrendszer értelmezését arról, amit vírusnak neveznek. A cikk nem állítja, hogy a vírusok nem léteznek, de nagyon erőteljesen sugallja, hogy:

- A "vírus" néven ismert entitás nem az, aminek a tudományos közösség állítja.
- A vírusok izolálására és patogenitásuk bizonyítására használt módszerek hibásak.
- Amit "vírusnak" neveznek, az csupán sejtek termékei vagy sejtöredékek, és nem egy független, betegséget okozó entitás.
- A vírusokról szóló mainstream tudományos narratíva szándékos félrevezetés.

A cikk azt állítja, hogy a vírusok izolálására használt módszerek hibásak, és "tudományos visszaélések" alapulnak. A szerző konkrétan John Franklin Enders (valamint Armstrong és Webster) kutatásaira hivatkozik, amelyek szerinte hibás módszereket vezettek be a vírusok izolálására és szaporítására. Úgy vélik, hogy ez a hibás kutatás képezi a modern virológia alapját. Enders munkáit a hibás izolációs módszerek forrásaként említik. A szerző azt állítja, hogy ezek a korai tanulmányok nem megfelelően izolálták a vírusokat, és hogy a sejtenyészetekben a vírus jelenlétére utaló "citopátiás hatás" nem egy valódi vírus bizonyítéka, hanem más sejtörmelékeké. Azt állítja, hogy amit vírusnak neveznek, valójában sejtek termékei, és hogy a betegségeket mérgek okozzák, nem pedig a vírusok (toxikológia vs virológia). A szerző szerint "a vírusok a betegség következményei, a test válasza a betegségre", nem pedig annak okozói. Ez magában foglalja a "mérgek" betegségokozó szerepére való utalást, valamint megemlíti, hogy a vírusok "élő, haldokló és elhalt lények sejtörmelékei", illetve "sejtörmelékek termékei". Egyes tanulmányok kapcsán azt említi, hogy "soha nem mutatnak be purifikált/izolált 'vírust'". A szerző Armstrong 1939-es

tanulmányaira utalva kijelenti, hogy "sem az egyik, sem a másik tanulmányban nem mutattak be tisztított/izolált 'vírust', és a patogenitást sem bizonyították" (Armstrong által 1939-ben először sikerült a poliomyelitis vírus emberi törzsét majmokról egerekre adaptálni és átvinni). Ez arra utal, hogy a szerző vitatja, hogy a vírusokat tiszta formában megfelelően izolálták volna. Azt sugallja, hogy a "vírusok" egy címke, amelyet a betegségek által okozott sejttörmelékek jelölésére használnak: a szerző azt mondja: *"Úgy gondolom, hogy a vírus egyike azon sok kifejezésnek, amelyeket az élő sejtek, szövetek, szervek és organizmusok által készített és használt sejtermékek, valamint a haldokló, széteső és elhalt sejtek és szövetek törmelékének megnevezésére használnak."* Ez arra utal, hogy a vírusokat csupán sejttörmeléként tekinti. Azt állítja, hogy a virológia és a vakcinagyártás területe *"egy törvényesített rendszer, amelynek célja emberek tömeges, titkos megtévesztése, megmérgezése és megölése"* hamis előfeltevések alapján. A szerző a vírusokkal kapcsolatos "félreértéseket" "szándékos, gonosz és akaratlagos megtévesztésnek" tulajdonítja.

- **Dr. Royal Raymond Rife Jr. története**

<https://www.brmi.online/royal-raymond-rife>

A cikk egy korruprt orvosi és tudományos intézményrendszer narratíváját támogatja, miközben az egészség holisztikusabb megközelítését ösztönzi. Kételyeket fogalmaz meg a vírusokkal, mint a betegségek elsődleges okaival szemben, és alternatív kezelési módokat kínál fel. A cikk Dr. Rife-ot zseniális és innovatív kutatóként mutatja be, hangsúlyozva a mikrobiológia iránti korai érdeklődését, a Johns Hopkinson és a Heidelbergi Egyetemen folytatott tanulmányait, valamint az optikai technológiával kapcsolatos munkásságát. Megemlíti újszerű mikroszkópjainak létrehozását és a „frekvencia” technológia kifejlesztését. Rife-ot úgy ábrázolja a cikk, mint aki rendkívül nagy teljesítményű mikroszkópokat (az "Univerzális Mikroszkópokat") épített, amelyek állítólag képesek voltak élő vírusokat vizsgálni, ami abban az időben lehetetlennek számított. A cikk kijelenti, hogy mikroszkópjai „meghaladták” az akkoriban rendelkezésre állókat, és hogy a „*mikroszkópok egyedülállóak voltak a nagy nagyítási és felbontóképességükben – ami lehetővé tette Dr. Rife számára az élő minták megtekintését és fényképezését*”. A cikk részletezi Rife azon felfedezését, hogy minden szervezetnek van egy specifikus "Halálos Oszcillációs Rátája" (MOR), egy specifikus frekvencia, amelyen a szervezet rezeg, és ha ezt a specifikus frekvenciát használják, a szervezet elpusztítható. Az elképzelés szerint Rife rádióhullámokat és plazmacsőveket használó eszközöket fejlesztett ki ezen frekvenciák megcélzásához. Megjegyzi továbbá, hogy „*egy egyszerű elektromágneses hullám nem volt elég egy mikroorganizmus elpusztításához, de egy rádiófrekvenciás hullámot a test könnyen befogadott, ha azt egy üvegcsőben lévő gáz bocsátotta ki*”. A cikk azt is megemlíti, hogy "*monokromatikus fényt*" használt a szervezetek megjelenítéséhez, és hogy látja azok "*különálló spektroszkópos jellegét*". A cikk kiemeli Rife rákkal kapcsolatos munkáját, azt állítva, hogy izolált egy vírust, amelyet "Bacillus X"-nek (BX) nevezett el, és amelyet minden vizsgált karcinómában megtalált. Azt állítja, hogy sikeresen kezelt rákot állatokban azzal, hogy a frekvencia eszközével elpusztította a BX vírust, és hogy 16 rákos betegből 14-et meggyógyított módszereivel egy Dr. Johnson által felügyelt tanulmányban. A cikk Rife munkásságát úgy mutatja be, mint amit a gyógyszeripar és olyan személyiségek, mint Morris Fishbein (az Amerikai Orvosi Szövetségből) szándékosan elnyomtak és szabotáltak. A cikk azt állítja, hogy technológiája aláasta volna a gyógyszeripart, ha széles körben elterjedt volna. Leír néhány kísérletet, amelyben szövetanyagot injekciótak állatokba, azt állítva, hogy ezek a kísérletek képezték az alapját a későbbi gyermekbénulás tesztelésének. Említi továbbá, hogy Smadel vakcinagyártási protokolljai "*tudományos visszaélésen*" alapultak John F. Enders munkássága alapján, és hogy ezek a protokollok ugyanazokon a "*tudományos visszaélés protokollokon alapultak, amelyeket Armstrong 1939-ben, és Enders és társai 1949-ben és 1954-ben tettek közzé*". A betegségeket a testben lévő "mérgek" okozzák, és hogy a vírusok nem a kiváltó okok. Rife azt gondolta, hogy a vírusok a betegségek kiváltó okai, de később azt is felfedezte, hogy a

betegségeknek van egy specifikus frekvenciájuk. A cikk azt sugallja, hogy amit "vírusnak" neveznek, az csupán sejtfagmentum, amely a betegség mellékterméke, és hogy a vírusok nem önálló, kórokozó entitások.

További információk:

<https://rife.org/>

<https://rife.de/rife-crane-video.html>

- A kórokozó-elmélet egyszerűen

<https://northerntracey213875959.wordpress.com/2021/05/07/the-germ-theory-an-idiots-guide/>

A blogbejegyzés központi érve az, hogy a betegségek kórokozó-elmélete, amely azt állítja, hogy a mikroorganizmusok okozzák a betegségeket, egy hibás és kitalált elképzelés. A szerző azt állítja, hogy ez nem tudományosan bizonyított tény, hanem egy gondosan felépített narratíva, amelyet arra használnak, hogy az emberek felett hatalmat gyakoroljanak, és hasznot húzzanak belőlük.

Főbb pontok és állítások:

- A kórokozó-elmélet elutasítása: A szerző határozottan elutasítja a kórokozó-elméletet mint a betegségek érvényes magyarázatát. Úgy tekintenek rá, mint egy "mumusra", egy "gyógyszeripari cégek marketingkampányára" és az irányítás eszközére.
- Pasteur visszaélései: A szerző rendkívül kritikus Louis Pasteurrel szemben, úgy ábrázolva őt, mint egy "hírnév- és hataloméhes szélhámost", aki más tudósok (különösen Antoine Béchamp) munkáit plagizálta, és meghamisította az eredményeit a kórokozó-elmélet népszerűsítése érdekében. Konkrétan megemlíti Pasteur kísérleteit a juhokon.
- Béchamp pleomorfizmusa: A szerző dicséri Antoine Béchamp munkásságát, hangsúlyozva a pleomorfizmus elméletét, amely szerint a mikrobák alakot váltanak, és nem a betegség okai. Azt állítják, hogy Béchampot figyelmen kívül hagyták és cenzúrázták, mert munkássága megkérdőjelezte a kórokozó-elméletet.
- A kórokozók mint takarító brigád: A blogbejegyzés emellett érvel, hogy a kórokozók (beleértve a baktériumokat és a gombákat) nem kívülről hatolnak be, hanem már a testen belül vannak, és nem a betegséget okozzák, hanem az elhalt szöveteket és sejteket takarítják el, és a mérgeket semlegesítik.
- Koch posztulátumai: A szerző kritizálja Robert Koch posztulátumait, kijelentve, hogy azokat nem lehet teljesíteni, és hogy Koch módszertana a kórokozó-elmélet hamis bizonyítására szolgált.
- A virológia mint áltudomány: A szerző kijelenti, hogy "a virológia a végső áltudomány", amely a "kórokozó-elmélet omladozó alapjaira" épül, és hogy a vírusok egy kitalált "láthatatlan ellenség".
- A vírusok mint sejttörmelék: A szerző azt állítja, hogy a vírusok nem önálló élő entitások, hanem csupán sejttörmelék vagy a sejtek lebomlási termékei.
- A Pénz és a Hatalom Szerepe: A szerző azt állítja, hogy a kórokozó-elméletet pénzügyi és politikai okokból népszerűsítették, és a Rothschild és Rockefeller családokat vádolja egy elméletre épülő orvosi birodalom létrehozásával.
- A Fertőzés Kérdése Tétéle: A szerző azt is sugallja, hogy a fertőzés, az a gondolat, hogy a betegségek egyik emberről a másikra terjednek, nem szilárd bizonyítékokon alapul, és történelmi tanulmányokat idéz, amelyek nem tudták reprodukálni a betegség tüneteit.

- A Hagományos Orvostudomány Kritikája: A blogbejegyzés rendkívül kritikus a hagyományos orvostudománnyal, a gyógyszeriparral és a vakcinákkal szemben, melyeket a profit által vezérelt, az emberek egészségének rovására tevékenykedő eszközöknek tekint.
- A Természetes Gyógyulás Hangsúlyozása: A szerző azt az elképzelést támogatja, hogy a test egy öngyógyító organizmus, és hogy a tünetek valójában a test „mérgektől” való megtisztulásának jelei. A szerző a természetes higiéniai gyakorlatokat támogatja a test természetes gyógyulási képességének fokozására, és azt is sugallja, hogy egy kiegyensúlyozott mikrobiom elengedhetetlen az egészséghez.

Kritika:

A szerző az emberi testet csodálatos öngyógyító rendszerként mutatja be, ami bizonyos mértékig igaz is, azonban túlságosan leegyszerűsíti az összetett biológiai folyamatokat, valamint a mikrobák és a szervezet közötti kölcsönhatásokat. Tévesen tulajdonít „körkörös gondolkodást” az immunrendszer magyarázatának. Nem körkörös érvelés azt mondani, hogy az immunrendszer reagál a fertőzésre, mivel ezt megfigyelték és dokumentálták. A „ha A, akkor B” érvet úgy értelmezi, hogy „ha B, akkor biztosan A”, ami logikátlan. A cikk szelektíven használ történelmi információkat és elszigetelt kísérleteket állításai alátámasztására, miközben figyelmen kívül hagyja vagy lekicsinyli az ezeknek ellentmondó bizonyítékok hatalmas tömegét. Például Koch posztulátumai, bár vannak korlátai, az ezzel kapcsolatban itt megfogalmazott kritikák tudományos alátámasztása továbbra is várat magára. Ez az írás kétségtelenül nem a legerősebb példánya az alternatív megközelítéseknek.

A Rockefeller-Gates-iparág: Az egészségügy-komplexum tagadhatatlan ördögei

Mivel a modern orvostudomány bizonyos felfedezéseit és intézményrendszerét az olyan nagytőkések finanszírozzák, mint Rockefeller, Carnegie és Gates, ezért indokolt a kritikus szemlélet. A Rockefeller Intézet és kapcsolódó szervezetek bizonyítottan nem érdekeltek a gyógyítási lehetőségek népszerűsítésében, hanem profitorientált megközelítést gyakorolnak a filantropizmus álcája alatt és történetük szorosan összefonódik az eugenika mozgalommal.

- **William Engdahl: Toxikológia kontra virológia: Rockefeller Intézet és a bűnös gyermekbénulás elleni csalás**
<http://www.williamengdahl.com/englishNEO12July2022.php>
- William Engdahl cikke kritikával illeti a 20. század eleji orvosi intézményeket, különösen a Rockefeller Intézet szerepét a virológia népszerűsítésében. Azt állítja, hogy a poliovírusra vonatkozó állítások nem rendelkeztek tudományos bizonyítékokkal, és arra használták őket, hogy elutasítsák az olyan alternatív magyarázatokat, mint a toxinoknak (pl. DDT) való kitétség. Engdahl ezt összekapcsolja az orvostudomány szélesebb körű elüzletiesedésével, a természetes gyógymódok elnyomásával, valamint az olyan nagyhatalmú szervezetek, mint a Rockefeller Alapítvány és később az olyan személyiségek, mint Bill Gates befolyásával a globális egészségügyi narratívák alakításában.
- **Operation Sea-Spray**
https://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Sea-Spray
- **Ismertebb (kortárs) személyek (angol nyelven)**
Mark Bailey, Sam Bailey, Daniel Roytas, Marvin Haberland, Alec Zeck, Tom Cowan, Stefan Lanka, Andrew Kaufman

- **A kórokozó-elmélet történelmi kritikái**
https://en.wikipedia.org/wiki/Category:Germ_theory_denialists
- **Könyvek** (könyvelemzések alább)
 - **What Really Makes You Ill?** Why Everything You Thought You Knew About Disease Is Wrong (David Parker and Dawn Lester, 2019)
 - **Virus Mania** (Torsten Engelbrecht and Dr Claus Köhnlein MD, 2007)
 - **Can you catch a cold?: Untold History & Human Experiments** (Daniel Roytas, 2024)
 - **Real Anthony Fauci: Bill Gates, Big Pharma, and the Global War on Democracy and Public Health** (RFK Jr., 2021)
 - **Dissolving Illusions. Disease, Vaccines and the forgotten history** (Suzanne Humphries MD, Roman Bystrianyk, 2013)
 - **Inventing the AIDS virus** (Peter Duesberg, 1996)
 - **The Invisible Rainbow: A History Of Electricity And Life** (Arthur Firstenberg, 2016)

Következtetések

A környezetelmélet kritikáinak számos erőteljes pontja van, azonban a biológiai folyamatok tudományos (gyakorlati) bizonyítása hiányos. Míg a kórokozóelmélet több modern tudományos alátámasztással rendelkezik, a környezetelmélet inkább a holisztikus szemléletre hívja fel a figyelmet és értékes betekintést nyújt az életmód és a környezet egészségben betöltött szerepébe. A modern orvostudomány számára előnyös lenne mindkét nézőpont integrálása a betegségek megelőzésének és kezelésének összetett kérdéseire.

Miért nem lehetséges egy középutat találni?

1. A történelmi kontextus, a közegészségügyi protokollok merevsége, a témérdek visszaélés, a gazdasági és politikai (eugenika) szálak figyelembevétele és a Big Pharma kiszolgálását előtérbe helyező magatartás mind bizalmatlanságot okoznak és jogos kritikákat vetnek föl.
2. Mindez nem indokolja a modern eljárások (pl. diagnosztikai eszközökkel történő kutatások) figyelmen kívül hagyását.
3. A tudományos közösségnek nyílt párbeszédet kellene folytatnia és az elutasítás helyett felkarolni a nyilvánvalóan egyre többeket megmozgató alternatív elképzeléseket, oktatási programok és publikus viták keretében.
4. A mindkét oldalon fennálló szélsőséges elképzelések tisztázása nélkül a szakadék tovább mélyülhet.

Könyvelemzések

Virus Mania - Torsten Engelbrecht and Dr Claus Köhnlein MD

„Ez a jelenség különösen virulens a baktérium- és víruskutatásban (és egyáltalán a gyógyszerfejlesztésben), ahol a különféle, gyakran erősen reaktív vegyi anyagokkal kínzott szövetmintákon végzett laboratóriumi kísérletek kevés következtetést engednek meg a valóságra vonatkozóan. És mégis, folyamatosan következtetéseket vonnak le - és aztán egyenesen a gyógyszerek és vakcinák gyártásába adják át.”

Könyv központi tézise

A könyv azt állítja, hogy a média, a kormányok és a gyógyszeripari vállalatok által támogatott orvosi ipar gyakran túlértékeli a vírusok veszélyeit. A szerzők azt állítják, hogy ez felesleges félelemhez, túldiagnosztizáláshoz, valamint az oltóanyagok és gyógyszerek anyagi haszonszerzés céljából történő népszerűsítéséhez vezet. Megkérdőjelezi számos betegség és járvány hagyományos felfogását.

1. A vírusok szerepének megkérdőjelezése

Engelbrecht és Köhnlein azzal érvel, hogy számos, vírusoknak tulajdonított betegségnek más okai is lehetnek, például környezeti mérgek, alultápláltság vagy életmódbeli tényezők. Megkérdőjelezi, hogy az olyan vírusok, mint a HIV, a H5N1 (madárinfluenza) és a HPV olyan veszélyesek-e, mint amilyenek ábrázolják őket, és azt állítják, hogy a betegségekben betöltött szerepüket túlértékelik vagy félreértelmezik.

2. A diagnosztikai módszerek kritikája

A szerzők kritizálják az olyan diagnosztikai módszereket, mint a PCR (polimeráz láncreakció), azt állítva, hogy azok képesek kimutatni a genetikai anyagot, de nem bizonyítják a betegséget okozó aktív vírus jelenlétét.

3. A „járvány felhajtás”

Elemzik a történelmi és kortárs „járványokat” (pl. SARS, madárinfluenza, sertésinfluenza), azzal érvelve, hogy sok közülük aránytalanul nagyra lett felfújva a félelemkeltés és a gyógyszeripari termékek eladása érdekében.

4. Gyógyszeripar és profit

A könyv azzal vádolja a gyógyszeripari vállalatokat, hogy az oltóanyagok és vírusellenes gyógyszerek népszerűsítésével a profitot a közegészségügy elé helyezik, még akkor is, ha azok szükségessége vagy hatékonysága megkérdőjelezhető.

Alternatív perspektívák az immunitásról:

A szerzők hangsúlyozzák az életmód, a táplálkozás és a környezet fontosságát az egészség megőrzésében, azt sugallva, hogy az erős immunrendszer gyakran gyógyszeres beavatkozások nélkül is védelmet nyújt a betegségekkel szemben.

5. Történelmi kontextus

Visszatekintenek a múltbeli világjárványokra és járványokra, alternatív értelmezéseket kínálva azok okairól és kritizálva a közegészségügyi hatóságok válaszlépéseit.

Mit írnak a vírusokról?

Megkérdőjelezik a betegségek hagyományos kórokozóelméletét, amely számos betegséget olyan kórokozónak tulajdonít, mint a vírusok és baktériumok. Egy alternatív nézetet javasolnak, amely csökkenti a vírusok központi szerepét a betegségek okozásában, és a környezeti, életmódbeli és toxikológiai tényezőket hangsúlyozza a betegségek elsődleges okaként.

1. A vírusok más szerepet játszanak

Azt állítják, hogy a vírusokat gyakran félreértik a betegségek elsődleges okaként, holott valójában a sejtfolyamatok ártalmatlan melléktermékei vagy a szövetskárosodás jelzői lehetnek.

E nézet szerint a „vírusként” azonosított dolgok a sejtek félreértelmezett természetes összetevői lehetnek, mint például az exoszómák (a sejtek kommunikációjában és a hulladékok eltávolításában részt vevő apró vezikulák).

2. Másodlagos szerep a betegségekben

Szerintük a vírusok másodlagos vagy véletlenszerű szerepet játszhatnak a betegségben, inkább egy egészségtelen rendszer jelzőjeként, mintsem közvetlen okaként.

3. A betegség téves megítélése

A vírusoknak tulajdonított betegségek (mint a HIV/AIDS, SARS és influenza) valójában környezeti mérgek, alultápláltság, stressz vagy rossz életkörülmények következményei lehetnek.

Például azt javasolják, hogy az AIDS inkább a kábítószer-fogyasztáshoz, az alultápláltsághoz vagy más, nem vírusos tényezőkhöz, mint a HIV-hez köthető.

A kórokozóelmélet kritikája

A Louis Pasteur és Robert Koch által kidolgozott kórokozóelmélet azt állítja, hogy bizonyos mikroorganizmusok (kórokozók) az egyes betegségek elsődleges okozói. Engelbrecht és Köhnlein kritikával illeti ezt az elméletet, azzal érvelve, hogy:

Redukcionizmus

A kórokozó-elmélet túlságosan leegyszerűsíti az összetett egészségügyi problémákat, figyelmen kívül hagyva a környezeti és életmódbeli tényezők szélesebb körű hatását.

Diagnosztikai hibák

Azt állítják, hogy a diagnosztikai technikák, mint például a PCR-tesztek, képesek kimutatni a genetikai fragmentumokat, de nem bizonyítják, hogy egy kórokozó aktívan betegséget okoz.

Ok-okozati összefüggés kontra korreláció

Egy mikroorganizmus jelenléte nem feltétlenül bizonyítja, hogy az okozza a betegséget, mivel a szerzők szerint sok úgynevezett kórokozó ártalmatlanul együtt él a gazdaszervezettel.

A kórokozóelmélet alternatívája

A szerzők egy alternatív nézetet javasolnak, amely nagyjából a környezetelmélet kategóriájába sorolható, és amelyet Pasteur kortársának, Antoine Béchampnak az elképzelései befolyásoltak.

1. A belső környezetre (környezet) való összpontosítás

Az egészséget elsősorban a „környezet” állapota határozza meg - a szervezet belső környezete, beleértve az immunműködést, a tápláltsági állapotot és a toxinszintet.

A legyengült környezet fogékonytá teszi az egyént a betegségekre, míg az egészséges környezet

képes kivédeni a betegségeket, függetlenül a mikroorganizmusoknak való kitettségtől.

2. Az egészség holisztikus megközelítése

- A betegségmegelőzésnek prioritást kell adnia.
- Megfelelő táplálkozás és folyadékpótlás.
- A környezeti toxinok (pl. ipari szennyező anyagok, peszticidek) csökkentése.
- Stresszkezelés és érzelmi jólét.
- A káros anyagok, például a kábítószeres és a túlzott gyógyszeresedés elkerülése.

3. A toxinok és az életmód szerepe

A „vírusoknak” tulajdonított megbetegedések gyakran környezeti toxinoknak (pl. vegyi anyagok, sugárzás) vagy életmódbeli tényezőknek (pl. helytelen táplálkozás, drogfogyasztás) való kitettségből eredhetnek.

Engelbrecht és Köhnlein például azt sugallja, hogy a vírusfertőzésekhez társuló tünetek gyakran a szervezet méregtelenítési folyamatai lehetnek.

Természetes gyógyítás

Ahelyett, hogy a mikroorganizmusokat gyógyszerekkel vagy vakcinákkal céloznánk meg, a szervezet természetes gyógyító mechanizmusainak holisztikus gyakorlatokkal történő támogatása mellett érvelnek.

Alternatív modelljük következményei

Orvosi gyakorlat

A kórokozókra való összpontosítás helyett az immunrendszer erősítése és az életkörülmények javítása mellett érvelnek. A gyógyszereket és a vakcinákat háttérbe kell szorítani, helyükbe az egészséges életmódra és a toxinok elkerülésére való nevelés lép.

Egészségpolitika

A politikának prioritásként kellene kezelnie az olyan társadalmi problémákat, mint a szegénység, a környezetszennyezés és a tápláló élelmiszerekhez való hozzáférés, amelyek szerintük a kórokozónál jelentősebb mértékben járulnak hozzá a betegségek kialakulásához.

Kritika

Elképzeléseiket többnyire áltudománynak tekintik, mivel hiányzik a szigorú kísérleti alátámasztás, és aláássák a bevett közegészségügyi intézkedéseket.

What Really Makes You Ill? Why Everything You Thought You Knew About Disease Is Wrong (David Parker and Dawn Lester, 2019)

A könyv megkérdőjelezi az egészségről és a betegségről alkotott általános felfogást. A szerzők azt állítják, hogy a hagyományos orvosi paradigma, amely számos betegséget specifikus kórokozónak (vírusok, baktériumok) tulajdonít, hibás. Ehelyett azt javasolják, hogy az egészséget elsősorban környezeti, életmódbeli és társadalmi tényezők befolyásolják.

A könyv fő premisszái

A kórokozó-elmélet elutasítása

A szerzők elutasítják a betegségek kórokozó-elméletét, azt állítva, hogy a betegségek elsődleges okai nem a kórokozók, például a vírusok és a baktériumok.

Azzal érvelnek, hogy a mikrobákat félreértik, és gyakran inkább a természetes testi funkciókban játszanak szerepet, például a salakanyagok eltávolításában és a szövetek helyreállításában, mintsem a betegségek okozásában.

Az egészség mint a környezet és az életmód terméke

Parker és Lester azt javasolják, hogy a betegség a mérgező expozíciók, a rossz táplálkozás, az érzelmi stressz és a káros orvosi kezelések (pl. gyógyszerek) következménye.

Olyan tényezőket emelnek ki, mint például:

- Környezetszennyezés
- Feldolgozott élelmiszerek és alultápláltság
- Pszichológiai stressz és társadalmi nyomás
- Sugárzás és elektromágneses mezők

A modern orvostudomány kritikája

A könyv kritikával illeti az orvostudományt, amiért a tünetek kezelésére összpontosít, ahelyett, hogy a betegségek kiváltó okait kezelné. A szerzők megkérdőjelezik a vakcinák, a gyógyszerek és a hagyományos diagnosztikai módszerek hatékonyságát és biztonságosságát.

Az egészség alternatív felfogása

Az egészséget az egyensúly állapotának tekintik, amelyet a természetes életmód, a tiszta környezet, a megfelelő táplálkozás és az érzelmi jólét tart fenn. A betegséget úgy tekintik, mint a szervezetnek a stresszhatásokra adott válaszként tett kísérletét az egyensúly helyreállítására, nem pedig a külső kórokozók eredményének.

Konkrét témák

Betegségek és járványok

A könyv olyan történelmi és modern betegségeket vizsgál, mint a HIV/AIDS, az influenza és a rák, azt állítva, hogy ezek okait tévesen a kórokozónak vagy a genetikának tulajdonítják. Ehelyett olyan tényezőket javasolnak gyökeres okokként, mint a kémiai mérgezés, az életmódbeli döntések és az orvosi beavatkozások.

Vakcina és gyógyszerek

A védőoltásokat szükségtelennek és károsnak kritizálják, azt állítva, hogy mérgeanyagokat juttatnak a szervezetbe anélkül, hogy valódi védelmet nyújtanának. A szerzők azt állítják, hogy a gyógyszeripari vállalatok a profitot helyezik előtérbe az egészséggel szemben.

A toxinok szerepe

Az ipari vegyi anyagokat, a növényvédő szereket és más toxinokat a betegségek kialakulásához nagymértékben hozzájáruló tényezőként azonosítják. Azzal érvelnek, hogy a méregtelenítés és a környezeti toxinok elkerülése kulcsfontosságú az egészség megőrzéséhez.

Táplálkozás és étrend

Egészségfilozófiájuk középpontjában a megfelelő táplálkozás áll. A teljes értékű, természetes élelmiszerek mellett érvelnek, és a feldolgozott és vegyileg kezelt élelmiszereket a betegségek fő okozójaként kritizálják.

Filozófiai szemlélet

Holisztikus egészség

A szerzők holisztikus szemléletet fogadnak el, amelyben az egészség összefügg az érzelmi, fizikai és környezeti jóléttel.

Szkepticizmus a tekintélyekkel szemben

A könyv kritikával illeti a kormányokat, az egészségügyi szervezeteket és a gyógyszeripari vállalatokat, amiért félelemalapú narratívákat hirdetnek a betegségekről, és hasznot húznak a hibás orvosi modellekből.

A kórokozó-elmélet elleni könyvben bemutatott érvek

A Koch-féle posztulátumok teljesülésének hiánya

A szerzők azt állítják, hogy számos, meghatározott kórokozónak tulajdonított betegség nem felel meg a Koch-féle posztulátumoknak - a Robert Koch által felállított kritériumoknak, amelyek alapján egy mikroorganizmus és egy betegség összekapcsolható.

Például azzal érvelnek, hogy:

- Nem minden, a kórokozónak kitett egyénnél alakul ki a betegség.
- Egyes kórokozók, például a vírusok, nem izolálhatók ugyanúgy, mint a baktériumok.

Különösen a vírusokkal kapcsolatos kutatásokat bírálják, azt állítva, hogy a laboratóriumi módszerek (pl. sejtkultúrák) megbízhatatlanok, és nem utánozzák a természetes körülményeket.

Összefüggések vs. ok-okozat

A könyv azt állítja, hogy a mikrobák jelenléte a beteg szövetekben nem bizonyítja, hogy azok okozzák a betegséget. A mikrobák ehelyett a betegség folyamatainak vagy a szövetek lebomlásának természetes melléktermékei lehetnek. Például azt állítják, hogy a tuberkulózisban vagy torokgyulladásban szerepet játszó baktériumok esetleg csak elszaporodnak a már károsodott szövetekben, ahelyett, hogy a károsodást kezdeményeznék.

Történelmi esetek

A szerzők újra áttekintik a történelmi világjárványokat (pl. az 1918-as spanyolnáthát), és azt javasolják, hogy például kémiai toxinok vagy rossz életkörülmények voltak az elsődleges okai ezeknek az eseményeknek, nem pedig fertőző ágensek.

A vírustanulmányok kritikája

A vírustanulmányok technikák gyakran közvetett módszereket alkalmaznak, például a vírusok sejtkultúrákban történő tenyésztését. A szerzők szerint az ilyen módszerek hibásak, mert:

- A sejtpusztulás a tenyészetekben inkább a kísérleti folyamatból, mint magából a vírustól eredhet,
- A vírusokról soha nem sikerült egyértelműen bizonyítani, hogy laboratóriumi

körülményeken kívül is léteznek az állítólagos formájukban.

Megfigyelési adatok

A könyv kiemeli azokat az eseteket, amikor egy feltételezett kórokozónak kitett nagy csoportok nem betegedtek meg. Ez a változékonyság - érvelésük szerint - arra utal, hogy az egyéni egészségügyi és környezeti tényezők jelentősebbek, mint maga a kórokozó.

Vakcinázás

Kritizálják a vakcinák hatékonyságát, rámutatva azokra az esetekre, amikor a beoltott populációkban még mindig kitörnek a járványok, és azzal érvelnek, hogy ez megcáfolja azt az elképzelést, hogy a kórokozók a betegségek elsődleges okozói.

Can you catch a cold?: Untold History & Human Experiments (Daniel Roytas, 2024)

A könyv a megfázás és az influenza terjedésének történelmi és tudományos perspektíváit vizsgálja, megkérdőjelezve a kórokozó-elmélet hagyományos felfogását. A könyv több mint 1000 hivatkozást tartalmaz, amelyek rávilágítanak a betegségek okozásának és terjedésének jelenlegi tudományos megértésében meglévő hiányosságokra. Roytas arra ösztönzi az olvasókat, hogy kritikusan értékeljék a fertőzésről szóló bevett narratívákat, és a baktériumközpontú modellek alternatívájaként vizsgálják meg a holisztikus egészségügyi megközelítéseket.

A kórokozó-elmélet körüli vita

Roytas kritizálja a kórokozó-elmélet alátámasztására használt tudományos módszereket, különösen a virológiában, azzal érvelve, hogy a kísérletekkel nem sikerült egyértelműen bizonyítani a megfázás vagy az influenza személyről személyre történő átvitelét. Rávilágít a vírusok izolálásának és azonosításának hibáira, és megkérdőjelezi a Koch-féle posztulátumok mögött álló módszertant a víruskutatásokra alkalmazva.

A vírusizolációs technikák kritikája

1. A vírus kimutatásának közvetett módszerei

Roytas azzal érvel, hogy a virológusok inkább az indirekt módszerekre támaszkodnak, mint például a vírusok sejtvonalakban történő tenyésztésére, ahelyett, hogy közvetlenül izolálnák a vírusokat a betegekben. Azt állítja, hogy a tenyészetekben a sejtpusztulást (citopátiás hatások) gyakran a vírusoknak tulajdonítják anélkül, hogy megfelelő kontrollkísérleteket végeznének más okok, például a tápanyagmegvonás vagy a táptalajban lévő toxinok kizárására.

2. A genetikai szekvenálás alkalmazása

Kritizálja a genomikai szekvenálásra való támaszkodást a vírusok azonosítása során, azt sugallva, hogy a szekvenciákat a mintákban talált töredékekből illeszthetik össze, nem pedig teljes vírusgenomot képviselnek. Szerinte ez lehetőséget ad a téves azonosításra vagy a túlértelmezésre.

3. A Koch-féle posztulátumok kudarcai a vírusokra vonatkozóan

Roytas rámutat, hogy a Koch-féle (eredetileg baktériumokra vonatkozó) posztulátumok megkövetelik:

- A mikroorganizmus izolálását tiszta formában,
- A betegség szaporodását egészséges gazdaszervezetben a fertőzés hatására,
- Újbóli izolálást az újonnan fertőzött gazdaszervezetből,
- Azt állítja, hogy számos modern vírus, például a SARS-CoV-2, nem felel meg ezeknek a kritériumoknak, mivel a vírusokat nehéz úgy izolálni, hogy más szennyeződések vagy változókat kizárjanak.

4. A történelmi víruskutatás ellentmondásai

Kiemeli a 20. század eleji kísérleteket, amelyek során az influenza átvitelére tett kísérletek (pl. az 1918-as világjárvány idején), amelyek során egészséges önkénteseket beteg betegek váladékának tettek ki, nagyrészt kudarcot vallottak. Ezek az eredmények - érvelése szerint - kétségeket ébresztenek egyes vírusos betegségek egyszerű, személyről személyre történő átvitelével kapcsolatban.

5. A megfelelő ellenőrzések hiánya

Visszatérő kritika, hogy a vizsgálatok gyakran nem tartalmaznak megfelelő kontrollokat. Például: A kísérleteknek olyan sejtkultúrákat kellene tartalmazniuk, amelyeket ugyanolyan körülmények között (pl. éhezés vagy toxikus expozíció), de állítólagos vírusanyag nélkül kezelnek, hogy a vírus hatásait meg lehessen különböztetni más változóktól.

A betegségek alternatív magyarázatai

- A fertőzés helyett a közös környezeti expozíciók magyarázhatják, hogy az azonos környezetben élő emberek miért betegszenek meg egyszerre.
- Pszichológiai tényezők, mint például a hitrendszerek, a placebo hatás vagy a társadalmi fertőzés szintén befolyásolhatják a betegség észlelését és megtapasztalását.
- A tünetek inkább a szervezet belső szövetkárosodásra adott gyógyulási válaszát jelenthetik, mint külső vírustámadást.

Történelmi tévhitek

A könyv megvizsgálja a vírusokkal kapcsolatos korai félreértéseket, megjegyezve, hogy egykor inkább toxinoknak, mint kórokozónak tartották őket. Kitér a virológia fejlődésére is, és arra, hogy a fertőzésektől való modern félelmet hogyan alakították ki a hiányos vagy félreértelmezett bizonyítékok.

Fókuszban a környezet és az életmód

Roytas mellett érvel, hogy a környezeti toxinokat, a táplálkozást és a stresszt tekintsük az egészséget elsődlegesen befolyásoló tényezőknek, azt sugallva, hogy ezek a tényezők a fertőző ágenseknél jelentősebbek a betegségek kimenetelének meghatározásában.

Kritika

A könyv a kórokozó-elmélet erőteljesebb kritikái közé tartozik, de fontos figyelembe venni a limitációit is. Bár a környezetelmélet értékes betekintést nyújthat a szervezet betegségekben betöltött szerepébe, nem lehetséges a könyvet a kórokozó-elméletnek ellentmondónak vagy annak teljes mértékben helyettesítőjének tekinteni. Mindkét koncepció létezhet egyszerre, és ennek ellenkezőjét sugallni hamis kettősséget hozhat létre. A könyv rávilágít bizonyos tudományos adatok gyengeségeire, azonban a kórokozó-elmélet teljes elvetésének gondolatát úgy terjeszti elő, hogy figyelmen kívül hagy mellette szóló bizonyítékokat.

Dissolving Illusions. Disease, Vaccines and the forgotten history (Suzanne Humphries MD, Roman Bystryanyk, 2013)

Az írók megvizsgálják a vakcinák történelmi szerepét a betegségek elleni küzdelemben, és megkérdőjelezik a hatékonyságukról szóló mainstream narratívát. A könyv amellet érvel, hogy a közegészségügy, a táplálkozás, a higiénia és az életkörülmények javulása nagyobb szerepet játszott a fertőző betegségek visszaszorulásában, mint az oltóanyagok. A Dissolving Illusions (Illúziók feloldása) a vakcinák és a közegészségügy történelmi kritikáját nyújtja, alternatív perspektívát kínálva a betegségmegelőzésre. Bár ellentmondásos műről van szó, fontos kérdéseket vet fel a környezeti és társadalmi tényezőknél az egészség javításában játszott szerepével kapcsolatban, és az olvasókat a közegészségügyi narratívák kritikus vizsgálatára szólítja fel.

Főbb pontok és érvek

A betegségek történelmi hanyatlása

A szerzők azt állítják, hogy számos fertőző betegség, például a himlő és a kanyaró, már azelőtt visszaszorulóban volt, hogy a vakcinák széles körben elérhetővé váltak.

Ezt a csökkenést olyan tényezőknek tulajdonítják, mint a jobb higiénia, a tiszta víz, a jobb táplálkozás és az általános társadalmi-gazdasági fejlődés.

Az oltási "sikertörténetek" kritikája

A himlő elleni oltóanyaghoz hasonló oltóanyagokat állítólagos hatástalanságuk és káros hatásai miatt kritizálják. A történelmi adatokat újraelemzik, hogy kimutassák, hogy a vakcinakampányok gyakran egybeesnek a betegségcsúcsokkal vagy kedvezőtlen egészségügyi eseményekkel.

Az oltóanyagok káros hatásai

A könyv a történelmi beszámolókból és az orvosi szakirodalomból dokumentált súlyos mellékhatásokat és szövődményeket, köztük haláleseteket és krónikus egészségügyi problémákat dokumentál.

Feketehimlő esettanulmány

A himlőt esettanulmányként használják fel, hogy megkérdőjelezzék azt a narratívát, miszerint a himlő elleni vakcina kiirtotta a betegséget. A szerzők alternatív magyarázatokat tárgyalnak a betegség visszaszorulására, beleértve a közegészségügyi intézkedésekben bekövetkezett változásokat és a betegségek átminősítését.

A kórokozó-elmélet kritikája

- **Korreláció vs. ok-okozati összefüggés**

A szerzők azzal érvelnek, hogy a kórokozó-elmélet túlzottan leegyszerűsíti a betegségek okozati összefüggéseit, mivel a betegségeket kizárólag olyan fertőző ágenseknek tulajdonítja, mint a baktériumok és vírusok. Kiemelik azokat a történelmi adatokat, amelyek a betegségek halálozási arányának csökkenését mutatják az oltások és az antibiotikumok bevezetése előtt, ami arra utal, hogy más tényezők voltak a felelősek.

- **A környezeti tényezők figyelmen kívül hagyása**

Kritizálják a kórokozó-elméletet, mert figyelmen kívül hagyja a higiénia, a tiszta víz és a jobb életkörülmények fontosságát a betegségek előfordulásának csökkentésében. Például azt állítják, hogy a közegészségügyi infrastruktúra fejlesztése volt az elsődleges hajtóerő az olyan betegségek, mint a kolera és a tífusz visszaszorulásában, nem pedig az oltóanyagok vagy az orvosi beavatkozások.

- **Az orvosi beavatkozásokra való túlzott támaszkodás**

A könyv bírálja a gyógyszeripart és az orvosi intézményeket, amiért a kórokozó-elméletet népszerűsítik a széles körű oltási kampányok igazolása érdekében, néha a kiváltó okok, például a szegénység és az alultápláltság kezelésének rovására.

- **A kórokozó-elmélet által vezérelt gyakorlatok káros hatásai**

A vakcinák okozta sérülések és halálesetek történeti beszámolói megkérdőjelezik azt a feltételezést, hogy a kórokozó-elméleten alapuló orvosi beavatkozások mindig biztonságosak vagy hatékonyak.

A környezetelmélet támogatása

- **A belső környezet szerepe**

A szerzők támogatják a környezetelmélet nézőpontját, amely szerint az egészséges belső környezet (táplálkozás, méregtelenítés, immunrendszer ereje) kulcsfontosságú a betegségekkel szembeni ellenálláshoz. Azt állítják, hogy a betegségekre való fogékonyságot jobban befolyásolja az egyén egészségi állapota, mint a kórokozóknak való kitettség.

- **Történelmi közegészségügyi fejlesztések**

A 19. századból és a 20. század elejéről származó adatokra hivatkoznak, amelyek azt mutatják, hogy a fertőző betegségek okozta halálozás csökkent, ahogy a higiénia, a táplálkozás és a lakhatás javult - jóval azelőtt, hogy a vakcinák vagy az antibiotikumok széles körben elérhetővé váltak volna. Például az olyan betegségek, mint a tuberkulózis, jelentősen csökkentek a jobb életkörülmények és a kisebb zsúfoltság következtében.

- **Az „egy ok, egy gyógymód” gondolkodás kritikája**

A környezetelmélet megkérdőjelezi a kórokozó-elmélet redukcionista megközelítését azáltal, hogy hangsúlyozza a test, a környezet és a mikroorganizmusok közötti kölcsönhatások összetettségét.

Bizonyítékok

- **Halandósági adatok**

A kormányzati nyilvántartásokból származó grafikonok és statisztikák segítségével bemutatják az orvosi beavatkozásokat megelőző halálozási arányok csökkenését. Például a kanyaró és a szamárköhögés esetében a halálozás jelentős csökkenése még a védőoltások bevezetése előtt következett be.

- **Első kézből származó beszámolók**

Orvosok és közegészségügyi tisztviselők történelmi írásait idézik annak alátámasztására, hogy a környezeti és életmódbeli változások voltak a javuló egészségügyi eredmények elsődleges mozgatórugói.

- **Esettanulmányok**

A himlő elleni vakcinát olyan példaként vizsgálják, ahol a tömeges oltási erőfeszítések néha egybeestek a járványok kitörésével, ami arra utal, hogy nem kizárólag a vakcinák voltak felelősek a betegség felszámolásáért.

Modern implikációk

A könyv összekapcsolja a történelmi oltási vitákat a vakcinák biztonságosságáról és hatékonyságáról szóló modern vitákkal, azt sugallva, hogy a múlt tanulságai relevánsak a jelenlegi

oltási politikák szempontjából.

“Elfejtett történelem”

A szerzők kiemelik a vakcinákkal szembeni történelmi ellenállást és a lakosság ellenállását a vélt hatástalanság és a káros hatások miatt. Azt állítják, hogy ezt a történelmet figyelmen kívül hagyták vagy félremagyarázták.

Bizonyítékok és elemzés

A könyv történelmi adatok, grafikonok és első kézből származó beszámolók segítségével megkérdőjelezi a vakcinák szerepét a betegségek megelőzésében.

Például:

- A halálozási adatok bemutatásával bizonyítják, hogy az olyan betegségek, mint a kanyaró és a diftéria halálozási aránya csökkent a megfelelő oltóanyagok bevezetése előtt.
- Orvosok és tudósok idézeteit használják fel, hogy rávilágítsanak a vakcinákkal kapcsolatos szkepticizmusra az orvosi közösségen belül.

Inventing the AIDS virus (dr. Peter Duesberg, 1996)

A német-amerikai **molekuláris biológus**, a Berkeley-i Kaliforniai Egyetem molekuláris és sejtbiológia professzora, dr. Peter Duesberg megkérdőjelezi az AIDS okával kapcsolatos tudományos konszenzust, és azt állítja, hogy nem a HIV okozza a betegséget. A könyv az AIDS okairól egy ellenkező nézetet mutat be, megkérdőjelezve a széles körben elfogadott elméletet, amely szerint a HIV az elsődleges ok. Ehelyett Duesberg alternatív magyarázatokat javasol, kritizálva a tudományos módszertant és a járványra adott közegészségügyi választ. Duesberg munkájára gyakran hivatkoznak a tudományos nézeteltérésekről szóló vitákban, kiemelve a konszenzus korlátairól és az alternatív hipotézisek szerepéről szóló vitákat. A könyv polemikus hangnemben íródott, a tudományos kritikákat társadalmi és politikai kommentárokkal ötvözi. Duesberg érveit részletesen és szisztematikusan mutatja be, gyakran megkérdőjelezi az adatok mainstream értelmezését, és az AIDS-kutatás újraértékelésére szólít fel.

A könyv alaptételei

A HIV mint ártalmatlan utasvírus

Duesberg azt állítja, hogy a HIV olyan retrovírus, amely nem okoz AIDS-et. Azt állítja, hogy a vírus nem citotoxikus (nem öli meg a sejteket), és a legtöbb hordozóban szunnyadó állapotban marad. Azt állítja, hogy a HIV és az AIDS közötti összefüggés véletlenszerű és nem ok-okozati összefüggés, és azt javasolja, hogy a HIV jelenléte az AIDS-es betegekben más tényezőkből is eredhet.

HIV-pozitív egyének, akiknél nem alakul ki AIDS

- Immunrendszer erőssége: Duesberg azzal érvelt, hogy sok HIV-pozitív egyén egészséges marad, mert immunrendszerüket nem veszélyeztetik külső tényezők, például kábítószer-fogyasztás, alultápláltság vagy más fertőzések.
- A HIV mint ártalmatlan vírus: Azt javasolta, hogy a HIV egy „utasvírus”, ami azt jelenti, hogy anélkül van jelen, hogy kárt okozna. Azt állította, hogy a HIV nem az AIDS kórokozója, hanem a legtöbb emberben jóindulatú vírus.
- A társfaktorok hiánya: Duesberg azt javasolta, hogy az AIDS-et nem egyedül a HIV okozza, hanem más tényezőkre van szükség, mint például a hosszú távú szabadidős droghasználat vagy az antiretrovirális gyógyszerek toxicitása, amelyek nem minden HIV-pozitív egyént egyformán érintenek.

AIDS-szerű tünetek HIV-negatív egyéneknél

- Az immunszuppresszió nem HIV-eredetű okai: Duesberg a HIV-negatív egyének AIDS-szerű tüneteit a HIV-től független okokra vezette vissza, mint például a kábítószerrel való visszaélés (szabadidős és vényköteles), krónikus fertőzések, alultápláltság vagy toxinoknak való kitettség.
- Életmód és környezeti tényezők: Rámutatott az életmódbeli tényezőkre, különösen bizonyos populációk (pl. intravénás kábítószer-használók vagy többszörös szexuális úton terjedő fertőzésben szenvedő egyének) esetében, mint az immunszuppresszió és az AIDS-szerű állapotok kialakulásához hozzájáruló tényezőkre.
- Túldiagnosztizálás vagy téves besorolás: Úgy vélte, hogy a HIV-negatív egyének AIDS-diagnózisa néha más betegségek vagy állapotok AIDS-nek való téves besorolása miatt történhet, amikor azok hasonló tünetekkel rendelkeznek.

Az AIDS alternatív okai

- Drogfogyasztás: A szabadidős drogok, például a poppers (nitrites inhalálószer), a heroin és a kokain hosszan tartó használatát elsődleges tényezőként azonosítja, amelyek az immunszuppresszióhoz és az AIDS-szel kapcsolatos tünetekhez vezetnek.
- HIV-ellenes gyógyszerek: A könyv kritizálja az AZT-t (azidotimidin), azt állítva, hogy mérgező a sejtekre és súlyosbítja az immunhiányt.
- Környezeti és táplálkozási tényezők: Duesberg szerint az alultápláltság és más környezeti stresszfaktorok jelentős szerepet játszanak az AIDS kialakulásában, különösen Afrikában.

A tudományos kutatás és a konszenzus hibái

- Kritizálja a HIV és az AIDS összekapcsolását célzó kutatásokat, kijelentve, hogy a tanulmányok hibás módszertanon és bizonyítatlan feltételezéseken alapulnak.
- Duesberg megkérdőjelezi, hogy miért nem alakul ki AIDS sok HIV-pozitív egyénnél, és miért fordulnak elő AIDS-szerű tünetek HIV-negatív személyeknél.

Álláspontja a kórokozó-elméletről

Kritikája a HIV-re vonatkozott, amely szerinte nem felel meg a Koch-féle posztulátumoknak, nem vallotta a környezetelméletet. A környezetelmélet híveivel ellentétben, akik gyakran teljesen elutasítják a kórokozó-elméletet, Duesberg álláspontja inkább a HIV-nek mint az AIDS kizárólagos vagy elsődleges okának a megkérdőjelezése volt. Nem általánosította kritikáját az összes fertőző betegségekre vagy a kórokozó-elmélet tágabb elveire. Molekuláris biológiai szemléletet képviselt, és inkább azzal érvelt, hogy a HIV-nek tulajdonított mechanizmusok tudományosan valószínűtlenek, minthogy teljes mértékben elutasította volna a kórokozók szerepét.

Történelmi összehasonlítások és analógiák

A könyv párhuzamot von történelmi orvosi tévhitekkel, például azzal a hiedelemmel, hogy a pellagrát és a skorbutot nem táplálkozási hiányosságok, hanem fertőző kórokozók okozták.

Szkepticizmus a közegészségügyi politikákkal szemben

Duesberg bírálja a gyógyszeripart és a közegészségügyi szervezeteket, amiért a HIV-re mint bűnbakra összpontosítanak, állítólag pénzügyi és politikai motivációktól vezérelve. Kifogásolja, hogy a HIV-kutatásra és a megelőzési erőfeszítésekre fordított forrásokat a szélesebb körű egészségügyi és életmódbeli tényezők kezelésének rovására osztják el.

Bemutatott bizonyítékok

Epidemiológiai megfigyelések

A könyv kiemeli azokat az eseteket, amikor az AIDS tünetei HIV nélküli személyeknél jelentkeznek, és amikor a HIV-pozitív személyek évtizedekig egészségesek maradnak. Duesberg felteszi a kérdést, hogy miért jelentkezik az AIDS különbözőképpen az egyes népességcsoportokban, különösen Afrikában, ahol az alultápláltság és más betegségek is elterjedtek.

Az "AZT" kritikája

Duesberg azzal érvel, hogy az eredetileg kemoterápiás gyógyszerként kifejlesztett AZT mérgező az egészséges sejtekre, és felgyorsítja a betegek immunrendszerének összeomlását.

Történelmi tanulmányok

Megvizsgálja a korai AIDS-tanulmányokat, rámutat azokra a következtetlenségekre, illetve a HIV-et közvetlenül a betegséggel kapcsolatba hozó szigorú bizonyítékok hiányára, amelyeket ő

következetlenségnek tart.

Az életmódbeli tényezők szerepe

A könyv hangsúlyozza az olyan magatartásformák szerepét, mint a kábítószer-fogyasztás és a védekezés nélküli szex az AIDS terjedésében és kialakulásában, és ezeket inkább az immunrendszer károsodásának okaként, mintsem egy adott vírus átvitelének eszközeként állítja be.

The Invisible Rainbow : A History Of Electricity And Life

Bár a könyv csak részben kapcsolódik ehhez a témához, fontos lehet a mesterséges környezetünk élettani hatásainak vizsgálatánál, különösen a járványokat (például „influenzát”) okozó tényezők és egyéb összefüggések alternatív értelmezésének tekintetében. A szerző Arthur Firstenberg azt állítja, hogy **az elektromosság, különösen az elektromágneses sugárzás (EMR) bevezetése és elterjedése a fő oka számos modern betegségnek és társadalmi problémának.** Azt a nézetet vallja, hogy ezek a hatások nem csupán a szövetek termikus felmelegedése miatt következnek be (ahogyan azt a mainstream tudomány gyakran hangsúlyozza), hanem az EMR finom, nem-termikus biológiai hatásai miatt is, amelyek az élő szervezetekre hatnak. Állításai határozottan nem alaptalanok, a www.szkeptikuskeresztal.com oldalon is temérdek peer-reviewed tudományos tanulmány található a témában. A "The Invisible Rainbow" egy elgondolkodtató, bár ellentmondásos könyv, amely megkérdőjelezi az elektromosság életre gyakorolt hatásával kapcsolatos konvencionális nézeteket. Bár tudományos szigorú vitatott, kulcsfontosságú hangként szolgál, megkérdőjelezve a növekvő mértékben "elektrifikált" világunk lehetséges negatív következményeit. Mint mindent, ezt a könyvet is kritikus szemlélettel érdemes megközelíteni, elismerve korlátait, miközben felismerjük a benne rejlő lehetőségeket és engedjük, hogy fontos diskurzust ösztönözzön, különösen az elektromágneses sugárzás (közismerten például 5G) hatásainak további kutatását. Arra szólít fel, hogy gondoljuk át a technológiához fűződő kapcsolatunkat, és gondolkozzunk el mélyen azon, mit jelent egészségesen és fenntartható módon élni.

Firstenberg egy robusztus emberi egészség és vitalitás képét festi le az elektromosság előtti korszakban. Történelmi beszámolókra hivatkozik, amelyek arra utalnak, hogy az olyan betegségek, mint a szívbetegség, a rák, a cukorbetegség és a mentális egészségügyi problémák sokkal ritkábbak voltak. A könyv aprólékosan nyomon követi az elektromosság történetét, a korai kísérletektől a villamosenergia-hálózatok, a rádió, a radar és végül a vezeték nélküli forradalom globális terjedéséig. Firstenberg azt állítja, hogy az elektromosság bevezetésének minden egyes technológiai ugrását a betegségek számának és a társadalmi viselkedés finom változásainak megfelelő növekedése követte. Számos tudományos tanulmányra (gyakran a mainstreamen kívüli tanulmányokra) támaszkodik, hogy igazolja állításait. Azt állítja, hogy az EMR megzavarja a kalciumionok finom egyensúlyát a sejtekben, amelyek számos biológiai funkcióhoz elengedhetetlenek. Összekapcsolja az EMR-expozíciót a melatonin, egy létfontosságú hormon elnyomásával, amely szabályozza az alvást, a cirkadián ritmust és az immunrendszert. Arról beszél, hogy az EMR hogyan idézhet elő oxidatív stresszt, ami sejtkárosodáshoz és gyulladáshoz vezethet. Firstenberg kiemeli az idegrendszer EMR-érzékenységét, azt állítva, hogy ez a fő oka a neurológiai és pszichológiai problémáknak. Azt sugallja, hogy az élő szervezetek, beleértve az embereket is, alapvetően elektromos jellegűek, és ezért nagymértékben ki vannak téve a külső elektromágneses mezők zavaró hatásainak. Közvetlen konfliktust lát az élet elektromágneses természete és a létrehozott, egyre inkább "elektromos" környezet között.

Firstenberg bizonyos elektromos technológiák bevezetését összeköti bizonyos betegségek kitörésével és társadalmi változásokkal:

- **Távíró:** A korai idegrendszeri zavarok, köztük a neurasthenia és a "távíró görcs"

kitörésével hozható összefüggésbe.

- **Villamosenergia-hálózat:** A szívbetegségek, a rák és más krónikus betegségek növekvő arányával hozható összefüggésbe.
- **Rádió:** Alvási problémákkal, pszichológiai zavarokkal és a társadalmi viselkedés változásaival hozható összefüggésbe.
- **Radar:** A rák, a születési rendellenességek és a mentális egészségügyi problémák magasabb arányával hozható összefüggésbe a második világháború alatt és után.
- **Vezeték nélküli technológia (mobiltelefonok, Wi-Fi):** Azt állítja, hogy ezek a technológiák a neurológiai problémák, az autizmus és a meddőség hirtelen növekedését okozták.

Kritika és alternatív magyarázatok

Firstenberg munkája rendkívül ellentmondásosnak minősül, és a mainstream tudományos közösség általában nem fogadja el. Íme néhány gyakori kritika:

- **Korreláció vs. okozati összefüggés:** A legtöbb általa felvázolt kapcsolat korrelációkon alapul, amelyek nem bizonyítják a közvetlen okozati összefüggést. Gyakran figyelmen kívül hagy más zavaró tényezőket, amelyek hozzájárulhatnak a betegségek növekvő arányához, például az étrend, az életmód és az ipari szennyezés változásaihoz.
- **Szemezgetés a tanulmányokból:** A kritikusok azzal vádolják, hogy szelektíven választja ki azokat a kutatásokat, amelyek alátámasztják állításait, miközben figyelmen kívül hagyja vagy elutasítja azokat a tanulmányokat, amelyek ellentmondanak a megállapításainak.
- **Kísérleti szigor hiánya:** A Firstenberg által idézett tanulmányok nagy részét hibásnak tartják, vagy más kutatók nem ismételték meg.

A „kritikák kritikájaként” azonban fontos megjegyezni és elismerni a telekommunikációs iparág jelentőségét (és befolyását) a IV. ipari forradalom kontextusában, ami súlyos elfogultságot eredményezhet a terület objektív vizsgálata során főként a pénzügy, a technológiai ipar, az egészségügy és a hadipar irányába. Számos megalapozott és jól elvégzett tudományos kísérlet igazolja ugyanis a vezeték nélküli kommunikációs rendszerek negatív élettani hatásait, amik nem kapnak megfelelő finanszírozást az aggályok feltérképezéséhez. Éppen ezért Firstenberg munkája több okból is fontos. Olyan kérdéseket vet fel a technológia lehetséges egészségügyi és környezeti hatásaival kapcsolatban, amiket mindannyiunknak fontos feltenni. Munkája hozzájárult az elektromágneses érzékenység miatt aggódó emberek növekvő mozgalmához a következő területeken:

- **Kritikus gondolkodásra ösztönzés:** A könyv arra készíti bennünket, hogy kritikusan értékeljük a technológiát övező domináns narratívát, és arra ösztönöz, hogy alternatív magyarázatokat keressünk az összetett egészségügyi problémákra.

- **A sérülékeny csoportok kiemelése:** Firstenberg hangot ad azoknak, akik az elektromágneses érzékenység tüneteiről számolnak be, egy olyan csoportnak, amelyet az orvosi közösség gyakran elutasít.

- **A természetes világ fontosságának hangsúlyozása:** Burkoltan kiemeli a természettel való újrakapcsolódás és a potenciálisan káros technológiáktól való függőség minimalizálásának szükségességét.